

РЕЙ БРЕДЪРИ ДЖУДЖЕТО

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Ейми мълчаливо наблюдаваше небето.

Беше една от онези неподвижни, горещи летни нощи. Празното бетонно скеле на кея, навързаните червени, бели и жълти крушки като горящи насекоми във въздуха над дървената празнота. Управителите на различните карнавални атракции стояха надолу по улицата — топящи се восъчни статуи, сляпо втречени, без да говорят.

Двама клиенти бяха минали преди час. Сега тия самотни души бяха във влакчето на ужасите, крещейки убийствено щом мъртвата му маса се гмурнеше от една празнина в друга.

Ейми тръгна бавно по крайбрежната улица, държейки няколкото изтъркани дървени обръча в изпотените си ръце. Спря зад будката за билети, която стоеше пред ОГЛЕДАЛНИЯ ЛАБИРИНТ. Видя се разкривено отразена в трите вълнисти огледала навън. Хиляда уморени отражения на самата нея се разтваряха в коридора навътре — горещи образи сред толкова много чиста студенина.

Тя влезе в будката и остана задълго вгледана в тънкия врат на Ралф Бенгхарт. Той стискаше незапалена цигара между дългите си редки и жълти зъби, подреждайки разбъркан пасианс върху плота за билети.

Когато влакчето отново изтрещя и се изсипа в ужасното си пропадане, тя каза:

— Що за хора се качват във влакчета на ужаса?

Ралф Бенгхарт се занимава с цигарата си цяла половин минута:

— На хората им се мре. Това влакче им е под ръка, затуй. — Стоеше, заслушан в слабия звук на изстрелите от карабина откъм стрелбището. — Целия проклет карнавален бизнес е за луди. Джуджето, примерно. Забелязала ли си го? Всяка нощ плаща десетаче и тича през целия Лабиринт право в стаята на Развинтения Луи. Трябва да го видиш чудовището. Господи!

— О, да — рече припомняйки си Ейми. — Винаги съм се чудила какво е да си джудже. Винаги ми става мъчно, когато го видя.

— Мога да свиря на него като на акордеон.

— Не говори така!

— Мили Боже — Ралф я потупа по бедрото със свободната си ръка. — Така да се грижиш за хора, които дори не познаваш. — Той поклати глава и се изкиска. — То и неговата тайна. Само дето не знае, че аз знам, сещаш ли се? Направо майтап!

— Гореща нощ е — тя подхвърли нервно и конвулсивно дървените рингове във влажните си пръсти.

— Не сменяй темата. Ще бъде тук — и в дъжд, и в пек.

Ейми понечи да се обърне. Ралф я хвана за лакътя:

— Ей! Луда ли си? Искаш да го видиш, нали?... Шш! — Той се извърна. — Ето, идва!

Ръката на джуджето, тъмна и окосмена, се появи някъде отвъд и отдолу право в прозореца на будката, стискайки десет цента.

Невидим, висок, почти детски глас каза:

— Един!

Против волята си Ейми се наведе напред.

Джуджето я изгледа, неприличайки на нищо друго, освен на тъмнооко, тъмнокосо, грозно същество, като че минало през някаква преса и излязло от нея смачкано до неузнаваемост, чиста агония, болезнена маса, притежаваща безформено лице, чиито очи навярно се вираха нощем в мрака — в два, в три, в четири часа, широко отворени, будни, независимо от непомръдващото тяло.

Ралф скъса на две жълтия билет:

— Един!

Джуджето зиморничаво вдигна черните ревери на сакото си плътно около врата си и се поклати забързано. Секунда по-късно, като обезумели насекоми, из огледалата се загърчиха десет хиляди изгубени и щураци се джуджета, след което изведнъж изчезнаха.

— Бързо!

Ралф повлече Ейми в дългия тъмен коридор зад огледалата. По целия път чувстваше побутванията му, докато не се озоваха пред тънка преграда с малка дупчица, през която можеше да се гледа.

— Направо велико — изкиска се той. — Хайде — погледни.

Ейми се поколеба. После приближи лице до дупчицата.

— *Виждаш* ли го? — прошепна Ралф.

Усети ударите на сърцето си. Измина цяла минута.

Джуджето стоеше там, в средата на малката синя стая. Очите му бяха затворени. Все още не бе готово да ги отвори. Тогава, в този миг клепачите му се повдигнаха и то се взря в голямото огледало пред себе си. Онова, което видя там го накара да се усмихне. Намигна, завъртя се в кръг, обърна едната си страна, помахна, направи поклон, изигра кратък несръчен танц.

А огледалото отрази всяко едно движение с дълги, тънки ръце, с високо, високо тяло, с гигантско намигане и огромно повторение на изтанцуваното, последвано от гигантско покланяне!

— Всяка нощ едно и също — прошепна в ухото ѝ Ралф. — Не е ли велико?

Ейми обърна глава към него и го погледна неподвижно, с липсващо изражение, задълго, без да каже нищо. Сетне погледът ѝ неудържимо се върна към онова, което се виждаше през дупчицата. Задържа дъха си. Почувства очите си мокри.

Ралф я избута, шепнейки:

— Хей, какво прави *сега*?

Стояха в будката за билети и пиеха кафе без да се поглеждат, когато половин час по-късно джуджето излезе от лабиринта. То си свали шапката и колебливо тръгна към Ралф, но когато видя Ейми, бързо тръгна в друга посока и се отдалечи.

— Искаше нещо — каза Ейми.

— Аха — Ралф мързеливо извади и огледа надъвканата си цигара. — Знам и какво. Ама не му устиска да попита. Една вечер с пискливото си гласче ми разправя: „Бас държа, че тези огледала струват скъпо“. Аз се правя на глупак и казвам да, така си е. Почака ме малко, аз обаче си трая. Отиде си, а другата нощ пак вика: „Бас държа, че едно такова огледало струва петдесет, сто долара“. И аз залагам, казвам и продължавам да си реда пасианса.

— Ралф — рече тя.

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— Що ме гледаш така?

— Ралф — рече тя. — Защо не му продадеш едно от резервните?

— Виж какво, Ейми, аз вра ли си нося в бизнеса ти с обръчи?

— Колко струват тези огледала?

— На старо мога да намеря и за трийсет и пет.

— Защо тогава не му кажеш откъде да си купи едно?

— Хич не схващаш. — Той положи ръка на коляното ѝ. Тя го отмести. — Дори да му кажа, мислиш ли, че би си купил? Не и в този живот. Защо? Срамува се. Защото, ако само знаеше, че знам как се върти пред онова огледало в стаята на Развентения Луи, никога

нямаше да се върне. Преструва се, че влиза в Лабиринта за да се изгуби, като всички останали. Прави се, че не го е грижа за специалната стая. Винаги чака бизнесът да тръгне зле, през късните вечери, за да бъде само негова. Само Господ знае какво прави, когато тук е пълно. Не, господине, не би посмял да купи такова огледало от където и да е. Няма приятели, а дори да имаше, не би посмял да ги моли за подобно нещо. Гордост, чиста гордост. Сигурно тогава попита просто понеже аз съм единствения, дето познава. И освен това, виж го само, няма достатъчно пари за такова огледало. Сигурно спестява, но къде по дяволите може да работи едно джудже в днешно време? Вървят по две за петак, пазарът се свива, от цирковете ги гонят.

— Чувствам се ужасно. Чувствам се тъжна. — Ейми седеше, вгледана в пустата дъсчена улица. — Къде живее?

— Едно местенце долу в града, близо до брега, казва се „Притоците на Ганг“, защо?

— Лудо съм влюбена в него, ако искаш да знаеш.

Той се ухили все така с цигарата в уста.

— Ейми — каза. — Ти и твоите смехории.

Топла нощ, гореща сутрин и спарен следобед. Морето се простираше искрящо като лист натрошено стъкло.

Ейми се появи, вървяща през безлюдните карнавални алеи проснати досами топлото море, носейки пет-шест избелели от слънцето списания. Тя бутна летящата врата и повика в горещия мрак:

— Ралф?

Продължи в тъмнината зад огледалата, токчетата ѝ отекваха от дървения под.

— Ралф?

Изад една завеса долетя шум.

— Ейми?

Той се изправи в неудобното си късо легло. Пресегна се и завъртя мъждива крушка във фасунгата до окачалката. Погледна я косо, полузаслепен от бликналата светлина:

— Хей, изглеждаш като котката, дето току-що е изяла канарче.

— Ралф, дойдох да ти кажа за дребосъка.

— Джудже, мила Ейми, джудже. Цялата работа е в жлезите. Мислиш го за...

— Ралф! Открих нещо прекрасно за него!

— Честно, ама съвсем честно — каза невярващо той на ръцете. — Тази жена! Кой по дяволите дава и пукната пара за някакъв ситен...

— Ралф — тя му показва списанията. — Той е писател! Помисли само!

— Твърде горещо е за мислене. — Той се изтегна и подсмиввайки се я огледа изучаващо.

— Случайно минах през „Притоците на Ганг“ и срещнах господин Грийли, управителя. Той казва, че пишещата машина в стаята на господин Биг^[1] не спира по цяла нощ.

— Така ли се казва? — Ралф избухна в груб смях.

— Пише евтини детективски истории, точно толкова, колкото да преживява. Намерих един от разказите му в магазина за списания втора ръка и, Ралф, познай какво?

— Уморен съм, Ейми.

— Този малък човек има душа, голяма като целия свят, *всичко* е в него!

— Защо тогава не пише за големите списания, това питам аз?

— Сигурно защото се страхува — сигурно не знае, че го може. Случва се. Хората не вярват в себе си. Но ако само опита, обзалагам се, че ще продаде историите си навсякъде, по целия свят.

— А и се питам защо не е богат?

— Може би понеже идеите му идват бавно, понеже живее в нищета. Кой би бил? Ако си толкова малък? Обзалагам се, че е трудно да измислиш каквото и да е когато си толкова малък и живееш в евтин апартамент само с една стая.

— Дявол да го вземе! — изсумтя Ралф. — Говориш като бабата на Флорънс Найтингейл.

Тя му показва списанието.

— Ще ти прочета част от неговата криминална история. Има си всичките там оръжия и грубовати типове, но е разказана от джудже. Обзалагам се как редакторите дори не са се досетили, че авторът е знаел за какво пише. Моля те, Ралф, не ми стой такъв насреща! Слушай.

И тя започна да чете на глас:

— Аз съм джудже и съм убиец. Двете неща не могат да бъдат разграничени. Едното произтича от другото.

Мъжът, когото убих, ме срещна за първи път на улицата когато бях на двадесет и една, вдигна ме на ръце, целуна ме по челото, пеейки „Спи, дете“, завлече ме на пазара за месо, хвърли ме върху везните и изкрещя: „Внимавай. Не мери и палеца си, касапино!“

Не *виждате* ли как животът ни понякога се насочва към мисълта за убийство? Този глупак, този преследвач на моите плът и душа!

Колкото до моето детство: родителите ми бяха малки хора, не джуджета, не съвсем джуджета. Наследството, което имаше баща ми, подържаше живота ни в кукленска къщичка, чудо, приличащо на бяла сватбена торта — малки стаи, малки столове, миниатюрни картини, камей, кехлибар със застинали в него насекоми, всичко бе мъничко, мъничко, мъничко! Светът на Гигантите бе далеч, като грозен слух отвъд градинската ограда. Горките мама и татко! Желаеха ми само най-доброто. Пазеха ме като ваза от порцелан, малка и безценна, лично за тях, в нашия нравешки свят от големи колкото кошер стаи, нашата микроскопична библиотека, нашите врати за бръмбари и прозорци за молци. Едва сега успявам ясно да различа невероятния размер на тяхната психоза! Навярно си бяха представяли, че ще живеят вечно, опазвайки ме като пеперуда под стъкло. Ала първо умря баща ми, а не след много огън унищожи малката къща, гнездото на осите, и всяко голямо колкото пощенска марка огледало, всеки килер-солница вътре. Мама също си отиде. Останах сам на себе си, пред останките на всичко това, захвърлен навън в свят обитаван от Чудовища и Титани, уловен в свличането на реалността, отнесен, преобръщан и смазан на самото дъно!

Отне ми година, за да се приспособя. Да работя като атракция за другите бе немислимо за мен. Сякаш нямах място в този свят. И ето, че преди месец Преследвачът се появи в моя живот, нахлуи боне върху нищо неподозиращата ми глава и извика на своите приятели: „Искам да ви запозная с малката жена!“

Ейми престана да чете. Очите ѝ бяха отдалечени, а списанието потрепваше, когато го подаде на Ралф.

— Ти го довърши. Останалото е история за убийство. Съвсем добра. Но не виждаш ли? Този малък човек. Този малък човек.

Ралф го хвърли настрана и мързеливо запали цигара:

— Повече харесвам уестърните.

— Ралф, трябва да го прочетеш. Той има нужда от някой, който да му каже колко е добър, за да го му помогне да продължи да пише.

Той я погледна с наклонена на една страна глава:

— И познай кой ще бъде този някой. Леле, леле, направо сме дясната ръка на Спасителя.

— Не ме ли слушаш?

— Мисли с главата си, по дяволите! Отиди да му се натегнеш и ще си помисли, че го съжаляваш. Ще те изгони с викове от стаята си.

Тя седна, размисляйки върху това, опитвайки се да прецени от всяка една страна.

— Не зная. Може би си прав. Но не е само жал, Ралф, честно. Навярно обаче ще му се стори така. Трябва да бъде ужасно внимателна.

Той разтърси рамото ѝ, впивайки пръстите си в него.

— Само това искам, остави го на мира. Заради тези глупости ще си имаш единствено неприятности. Боже, Ейми, *никога* не съм те виждал така навита на нещо. Виж, хайде да разпуснем днес, да хапнем и да напълним резервоара, после просто да се разходим с колата по крайбрежието, колкото може по-далеч; ще поплуваме някъде и ще вечеряме, може да гледаме някое добро шоу някъде из градчетата — да върви по дяволите карнавала, какво ще кажеш? Дяволски хубав ден и никакви тревоги. Спестил съм малко пари.

— Заради това е, защото е различен — рече тя, гледайки в сумрака. — Защото той е нещо, което ние никога няма да бъдем — ти, аз и всички тук на скелето. Животът го направил така, че да не става за нищо друго, освен карнавали, и все пак той е на брега. А нас пък е направил така, че да не ни се налага да работим тук, но сме тук, навътре в морето, върху скелето. Понякога този бряг ми се струва на милион мили далече. Как става така, Ралф, че ние имаме телата, а той ума и може да мисли за неща, за които ние никога дори няма и да предположим?

— Ти въобще не ме слушаш! — каза Ралф.

Тя седеше заедно с него, надвесен над нея, с глас, който и се струваше нереален. Очите ѝ бяха полузатворени, а ръцете ѝ потръпваха в скута.

— Изглеждаш странно, това не ми харесва — каза накрая той.

Сега тя отвори чантичката си, извади малка ролка банкноти и започна да брои.

— Трийсет и пет, четирисет долара. Да. Ще се обадя на Били Файн и ще го накарам да изпрати едно от онези правещи те висок огледала на господин Бигълоул в „Притоците на Ганг“. Така и ще направя!

— Какво!

— Помисли само колко хубаво ще се почувства, Ралф, да има едно в собствената си стая, по всяко време. Може ли да използвам телефона ти?

— *Давай*, свърши тази глупост.

Ралф се завъртя бързо и тръгна по коридора. Чу се затръшване на врата.

Ейми почака, след което постави ръка на телефона; започна да набира мъчително бавно. Правеше паузи между цифрите, задържайки дъх, затваряйки очи, мислейки какво ли е да си малък на този свят и някой ден някой да ти изпрати специално огледало. Огледало за стаята ти, където да се скриеш със собственото си голямо отражение, сиящ, и да пишеш история след история, и никога да не излизаш, освен ако не ти се наложи. Какво ли щеше да бъде да си сам с прекрасната илюзия. Ще те направи ли весел или ще те натъжи, ще ти помогне ли да пишеш или напротив? Тя поклати глава. Поне по този начин нямаше да има кой да те гледа от високо. Нощ след нощ ще ставаш тайничко в студа на приближаващата утрин и ще можеш да намигаш, да танцуваш наколо и да се смееш, и да махаш на себе си, така висок, тъй фин и висок в чудесното огледало.

Един телефонен глас каза:

— Били Файн.

— *Били!* — извика тя.

Нощта се спусна над скелето. Океанът нахлу тъмен и шумен под дъските. Ралф бе седнал студен и омекнал в стъкления си ковчег, подреждащ пасианса си с уста, превърнала се в черта. В пепелника до лакътя му растящата пирамида от фасове ставаше все по-голяма. Не престана да подрежда бавно картите, дори след като Ейми се появи усмихната и махаща под горещите червени и сини крушки.

— Здравей, Ралф! — каза тя.

— Как е любовното приключение? — попита, отпивайки от мръсна чаша с ледена вода. — Как е Чарли Бойър, или да речем Кари Грант?

— Току-що си купих нова шапка — каза тя с усмивка. — *Толкова* добре се чувствам! Знаеш ли защо? Били Файн ще изпрати огледалото още утре. Представяш ли си лицето на малкото човече?

— Не ме бива много във въображението.

— Боже, човек може да си помисли, че според теб се женим с него или нещо подобно.

— Защо не? Ще си го разнасяш в куфарче. Например, хората те питат „Къде е вашият съпруг?“, а всичко, което ти ще трябва да правиш, е да отваряш чантата и хоп „Ето го!“ Като сребърен тромпет. Вадиш го след всеки час свириш на него, скатаваш го обратно. И да не забравиш да му направиш малко сандъче с пясък при задната врата.

— Толкова добре се чувствах.

— Щедростта шества по света — Ралф не я поглеждаше, а устата му продължаваше да бъде черта. — *Ще-дрост-та*. Сигурно всичко идва от това, че ти показах онази дупчица. Нали? Светът е пълен с хора като теб, тичащи наоколо, дрънкащи на арфа само за да ми отнемат радостта от живота.

— Напомни ми повече да не идвам тук. По-добре да няма с кого да изпия по чашка, отколкото да има, но да е така подъл.

Ралф издиша дълбоко:

— Ейми, Ейми. Не разбираш ли, че не можеш да помогнеш на този тип? Той е чалнат. И всичко, което правиш, е все едно да му кажеш: „Давай, *чални* се още повече. Разчитай на мен, приятел.“

— Поне веднъж в живота е хубаво да допуснеш грешка, ако смяташ, че така ще направиш добро някому — рече тя.

— Боже опази от доброжелатели, Ейми.

— Млъкни, млъкни! — извика тя.

Не каза нищо повече.

Той остави мълчанието да повиси за момент, след което се изправи.

— Ще наглеждаш ли будката за малко?

— Да. Защо?

Тя видя как десетте хиляди негови студени образи крачат из покритите със стъкло коридори, между огледалата, подобната му на черта уста и пръстите му, помръдващи с готовност.

Постоя в будката цяла минута и внезапно потрепери. Тиктакаше малък часовник; взе тестето с карти и започна да ги подрежда една по една, чакайки. Дочу как нещо блъсна и трясна и пак блъсна, дълбоко във вътрешността на Лабиринта, последвано от тишина и още изчакване, след което десетте хиляди негови образа — сгъващи и разгъващи себе си, изчезващи, Ралф, крачещ, гледащ към десетте хиляди нейни отражения — седнала в будката. Дочу тихият му смях докато слизаше по рампата на входа.

— Какво изведнъж ти подобри настроението така? — попита с подозрение тя.

— Ейми — каза безгрижно той, — не бива да се караме. Значи разправяш, че утре Били ще изпрати онова огледало на господин Биг?

— Не смяташ да направиш нещо гадно, нали?

— Аз? — той я избута от будката и взе тестето с карти, премигвайки искрено с очи. — Не и аз, о, не и аз.

Не гледаше към нея, докато бързо нахвърляше картите пред себе. Тя остана зад него. Дясното ѝ око потрепваше леко. Няколко пъти ръцете ѝ се преплетоха. Една минута измина тиктакашо. Единственото, което се чуваше, бе океанът под притъмнялото скеле, дишането на Ралф в горещината, мекият звук от картите. Небето над тях бе топло и пълно с облаци. Навътре в морето вече започваха да се виждат слаби присвятващи отблясъци.

— Ралф — каза тя накрая.

— Спокойно, Ейми — рече той.

— За онова пътешествие по крайбрежието, което спомена...

— Утре — отвърна ѝ. — Може би следващия месец. Може би следващата година. Старият Ралф Бенгхарт е търпеливо момче. Хич не се притеснява той, Ейми. Виж. — Показа ръката си. — Спокоен съм.

Тя почака, додето няколко далечни прогърмявания откъм морето не затихнаха.

— Просто не искам да се ядосваш, това е. Просто не искам да се случи нещо лошо. Обещай ми.

Вятърът, допреди миг топъл, сега охладня, облъхвайки всичко наоколо по скелето. Часовникът тиктакаше. Тя почувства как започна

да се поти, наблюдавайки безкрайното движение на картите. От някъде не съвсем наблизко човек можеше да чуе звуците на пистолет и уцелените мишени на стрелбището.

И тогава се появи.

Поклащаше се сред рядката тълпа, с изкривено и тъмно лице, с усилие при всяко движение. Приблужи се, гледайки Ейми още от далече. Това е последната вечер, искаше да му каже тя, през която ще ти се наложи да търпиш това, да се излагаш идвайки тук, това е последният път, когато ще бъдеш гледан от Ралф, даже и тайно. Искаше ѝ се да извика тези думи и да се изсмее пред самия Ралф, но не го направи.

— Здравейте, здравейте! — викна Ралф. — Заведението черпи тази вечер. Без пари, само за стари клиенти!

Джуджето им хвърли подплашен поглед, а тъмните му очи премигнаха объркано и несигурно. Понечи да каже благодаря, но вместо това устата му само оформи думата, само вдигна мъничките си ревери около подскачащата си адамова ябълка и все така стискайки тайнствено сребърните десет цента, кимна леко. Скоро дузината объркани и преобърнати отражения на измъченото и странно огряното му от сумрачната светлина лице се мярнаха и изчезнаха из стъклените коридори.

— Ралф — Ейми го хвана за ръката. — Какво става?

Той се ухили.

— Проявявам щедрост, Ейми, щедрост.

— Ралф — каза тя.

— Шш — рече той. — *Слушай.*

Зачакаха в будката, в топлата тишина.

Някъде там приглушено и отдалечено, се чу писък.

— Ралф! — каза Ейми.

— Слушай, слушай!

Чу се друг писък и още един, и още един, и шум на счупено, на тичащи крака из целия лабиринт, на безпомощно рикоширане в стените от огледало на огледало, истеричен крясък, ридание, сълзите върху лицето на господин Бигълоул, когато се появи с разкривена уста в пламналата нощ, когато се огледа диво и побягна плачейки надолу по кея.

— Ралф, какво стана?

Ралф се смееше, удряйки се с ръце по бедрата.

Тя го зашлеви.

— Какво си *направил*?

Не престана да се смее съвсем.

— Ела. Ще ти покажа!

И ето, че тя ходеше през лабиринта, заобиколена от собствените си отражения, не виждаща нищо друго, освен собственото си ярко червило, отскачащо от стените хиляди пъти в тази сребърна пещера, където някаква странна притеснена до смърт жена следваше бързо движещ се усмихващ се мъж.

— Хайде! — извика той и те влязоха в малка миришеща на прах стая.

— Ралф! — каза тя.

Стояха на прага ѝ, мястото, където джуджето бе идвало всяка вечер в продължение на година. Стояха точно там, където джуджето беше стояло всяка вечер в мига преди да отвори очите си и да види чудният образ пред себе си.

Ейми бавно погледна към огледалото.

Беше се променило.

Това ново огледало правеше дори нормалните хора малки, малки, малки; правеше дори високите хора ниски, тъмни и разкривени, подребни след всяка крачка напред.

И така, както стоеше пред него, Ейми си помисли, че щом огледалото правеше големите хора малки, Господи, какво ли би сторило на едно джудже — мъничко, тъмно, изплашено и самотно джудже?

Тя се извърне и едва не се спъна. Той я гледаше.

— Ралф — каза тя. — Господи, защо го направи?

— Ейми, върни се!

Тя затича покрай огледалата, плачейки. През замъглените си от сълзите очи едва намираше пътя, но го откри. Застана на празното отвън, понечи да тръгне първо в едната, после в другата посока, после спря. Ралф се появи зад нея, говорейки, но гласът му бе отдалечен и чужд.

— Не ми говори — каза тя.

Някой тичаше по кея. Беше господин Кели от стрелбището.

— Хей, да сте виждали едно малко човече? Гадинката отмъкна един от заредените ми пистолети и избяга преди да успея да го пипна! Ще ми помогнете ли да го намеря?

И отново затича, колкото можеше по-бързо, въртейки главата си на всички посоки, търсейки между опънатите платнища под сините, червените и жълтите редове електрически крушки.

Ейми се олюля и направи една несигурна крачка.

— Ейми къде отиваш?

Той го погледна така, сякаш бяха непознати, току-що сблъскали се на някой ъгъл.

— Мисля — каза тя, — че отивам да му помогна да го намери.

— Нищо не можеш да направиш.

— Трябва да опитам. О, Господи, Ралф, вината е само моя! Не трябваше да се обаждам на Били Файн! Не биваше да поръчвам онова огледало и да те ядосвам така, че да сториш това! Трябваше аз да отида при господин Биг, не да изпращам тази глупава вещ! Ще отида и ще го намеря, дори това да бъде последното нещо, което ще направя в живота си!

Поклащайки се бавно, с бузи мокри от сълзи, тя съзря изкривените и трептящи огледала, наредени пред Лабиринта, в едно от които бе и отражението на Ралф. Не можеше да откъсне очите си от този образ; постепенно той я изпълваше и омайваше, а устата ѝ се отваряше все повече.

— Какво има, Ейми? Какво...

Уловил погледа ѝ, той бързо се обърна, за да провери какво става. Очите му се разшириха.

Намръщи се към искрящото огледало.

Ужасяващо грозен и дребен мъж, две стъпки висок, с бледо, смачкано лице, скрито под вехта сламена шапка, се намръщи към него в отговор. Взирайки се свирепо в себе си, Ралф просто стоеше с ръце на кръста.

Ейми започна да ходи, в началото бавно, сетне по-бързо и накрая се затича. Мина по опразнения кей, а вятърът подухваше топло, носейки едри, сгорещени дъждовни капки — право от небето върху ѝ, през цялото време докато тя тичаше.

[1] Mr.Big — от „big“ — голям, едър (бел.прев.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.